Kriger-KATTENE

Ud i vildnisset

Erin Hunter

SOHN

KRIGERKATTENE

1. Ud i vildnisset

KRIGERKATTENE

1. Ud i vildnisset

Udkommer senere:
2. Ild og is
3. Hemmelighedernes skov
4. Uvejret kommer
5. En farlig sti
6. Den mørkeste time

Erin Hunter

KRIGERKATTENE

Ud i vildnisset

PÅ DANSK VED GABRIELA LUNDBYE

SOHN

Krigerkattene
1. Ud i vildnisset
Oversat fra engelsk af Gabriela Lundbye
Originalens titel:
Warrior Cats
1. Into the Wild
Text and series concept © Working Partners Limited 2001
First published by HarperCollins Children's Books, 2003
Dansk udgave © Forlaget Sohn 2011
Omslagsillustrationer © Wayne McLoughlin 2003
Omslagslayout til den danske udgave: Lars Rosenquist Bech-Jessen
Published by Forlaget Sohn, Christiansdal 64, 2650 Rødovre, Denmark
Grafisk tilrettelægning: Støvring Bogfremstilling
Bogen er sat med Garamond hos ansats@provinsen
og trykt hos WS Bookwell, Finland
ISBN 978-87-7122-019-3

1. udgave, 1. oplag 2011

Til Billy – som forlod vores tobenssted for at blive kriger.
Vi savner ham stadig meget.
Og til hans bror Benjamin, som nu er hos ham i Stjerneklanen.

En særlig tak til Kate Cary.

KLANERNES OPDELING

TORDENKLANEN

ANFØRER	**Blåstjerne** – blågrå hunkat med et smukt sølvskær omkring snuden
NÆST-KOMMANDERENDE	**Rødhale** – lille, skildpaddefarvet hankat med en iøjnefaldende rødlig hale **Lærling: Støvpote**
HEALERKAT	**Bregneblad** – smuk, mørk, skildpaddefarvet hunkat med en usædvanlig plettet pels
KRIGERE	(hankatte, samt hunkatte uden killinger)
	Løvehjerte – prægtig, gyldenstribet hankat med en tyk pels som en løvemanke **Lærling: Gråpote**
	Tigerklo – stor hankat med mørkebrune striber og usædvanlig lange kløer på forpoterne **Lærling: Ravnepote**
	Hvidstorm – stor, hvid hankat **Lærling: Sandpote**
	Mørkstribe – elegant hankat med sorte og grå striber
	Langhale – lys hankat med sorte striber
	Stormvind – hurtig, stribet hankat

Pilepels – hunkat med meget lysegrå pels og usædvanlig blå øjne

Musepels – lille, sortbrun hunkat

LÆRLINGE (ældre end seks måner, under uddannelse til krigere)

Støvpote – mørkebrun, stribet hankat

Gråpote – langhåret, helt grå hankat

Ravnepote – lille, tynd og sort hankat med en lille, hvid plet på brystet og hvid halespids

Sandpote – lys, rødlig hunkat

Ildpote – smuk, rødlig hankat

DRONNINGER (hunkatte, som venter sig eller tager sig af killinger)

Frostpels – smuk, hvid kat med blå øjne

Solplet – køn, stribet kat

Gyldenblomst – lys, rødlig kat

Månepels – lys, stribet kat og den ældste blandt dronningerne

ÆLDSTE (tidligere krigere eller dronninger, nu fri for pligter)

Korthale – stor, mørkebrun stribet hankat, som har mistet en del af halen

Lilleøre – grå hankat med meget små ører. Den ældste hankat i Tordenklanen

Pjaltepels – lille, sorthvid hankat

Enøje – lysegrå hunkat, den ældste kat i Tordenklanen. Næsten helt blind og døv

Plethale – førhen meget køn, skildpadde-farvet hunkat med en flot, broget pels

SKYGGEKLANEN

ANFØRER

Blodstjerne – langhåret, mørkebrun, stribet hankat

NÆST-KOMMANDERENDE

Sortfod – stor, hvid hankat med kæmpe-store, kulsorte poter

HEALERKAT

Drypnæse – lille, gråhvid hankat

KRIGERE

Stumphale – brunstribet hankat
Lærling: Brunpote

Klippesten – sølvstribet hankat
Lærling: Vådpote

Klofjæs – Brun hankat med mange ar fra kampe
Lærling: Dværgpote

Natpels – sort hankat

DRONNINGER

Morgensky – lille, stribet kat

Dugblomst – sorthvid kat

ÆLDSTE

Askepels – tynd, grå hankat

VINDKLANEN

ANFØRER

Storstjerne – sorthvid hankat med en meget lang hale

FLODKLANEN

ANFØRER

Krumstjerne – kæmpestor, lys hankat med skæv kæbe

NÆST-KOMMANDERENDE

Egehjerte – rødbrun hankat

KATTE UDEN FOR KLANERNE

Gultand – gammel, mørkegrå hunkat med et fladt, bredt ansigt

Pjuske – buttet, venlig, sorthvid killing, som bor i et hus ved skovbrynet

Aks – sorthvid hankat, som lever på en gård tæt ved skoven

Højklipperne
Aks gård
Vindklanens lejr
De Fire Træer
Vandfald
Ugle-træet
Sol-klipperne
Flodklanens lejr

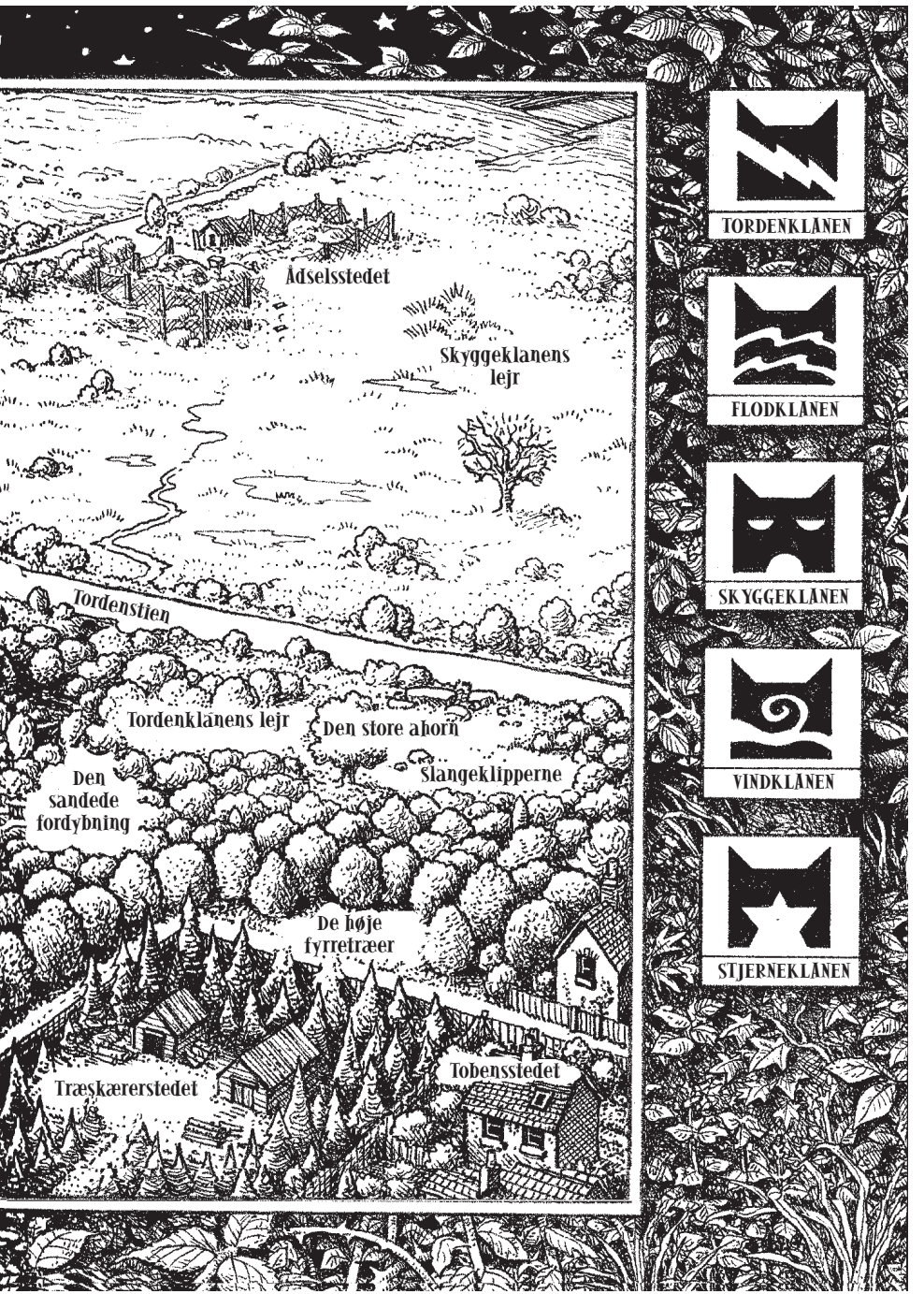
Ådselsstedet
Skyggeklanens lejr
Tordenstien
Tordenklanens lejr
Den store ahorn
Slangeklipperne
Den sandede fordybning
De høje fyrretræer
Træskærerstedet
Tobenssstedet
TORDENKLANEN
FLODKLANEN
SKYGGEKLANEN
VINDKLANEN
STJERNEKLANEN

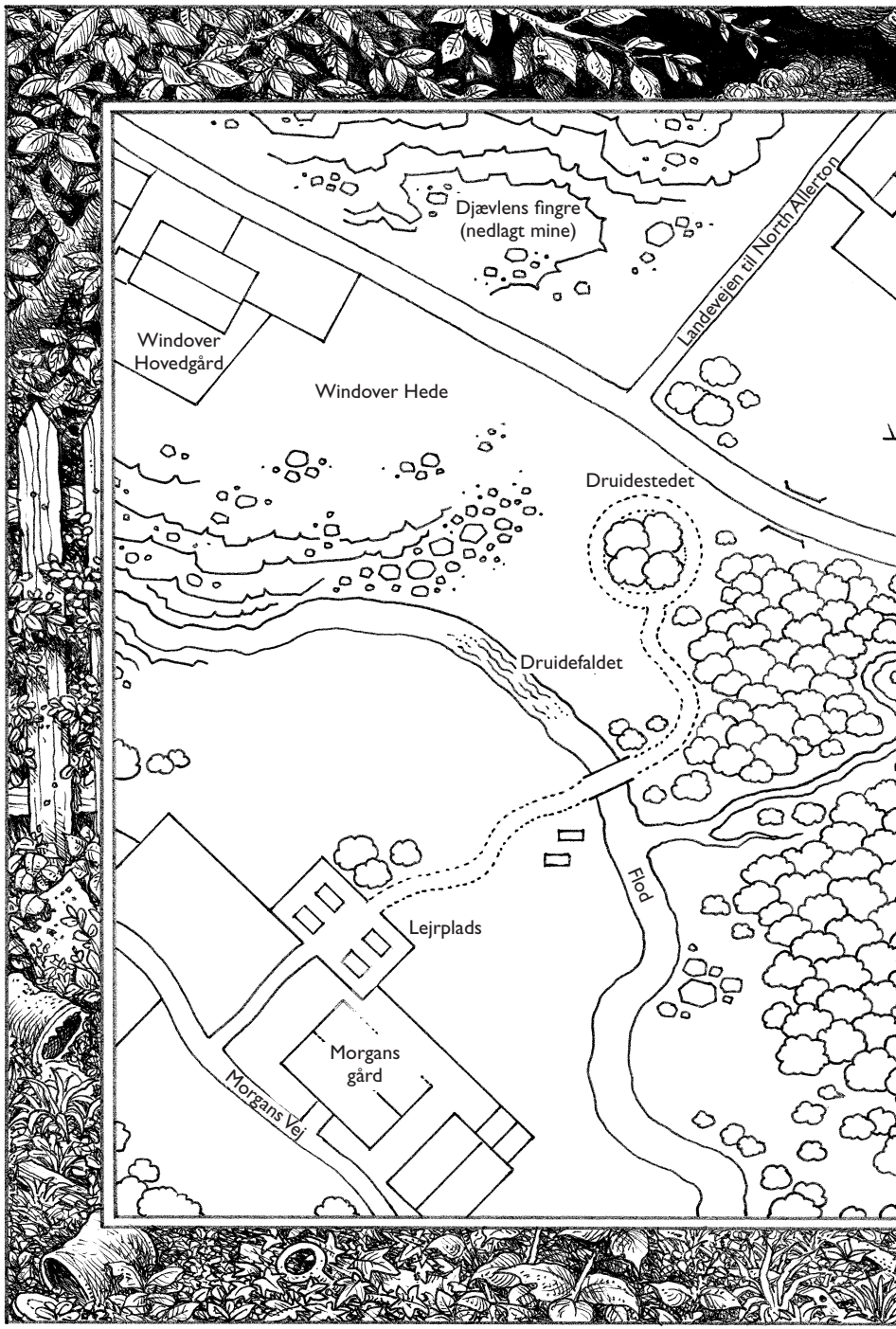
Djævlens fingre
(nedlagt mine)
Landeveien til North Allerton
Windover
Hovedgård
Windover Hede
Druidestedet
Druidefaldet
Flod
Lejrplads
Morgans
gård
Morgans Vej

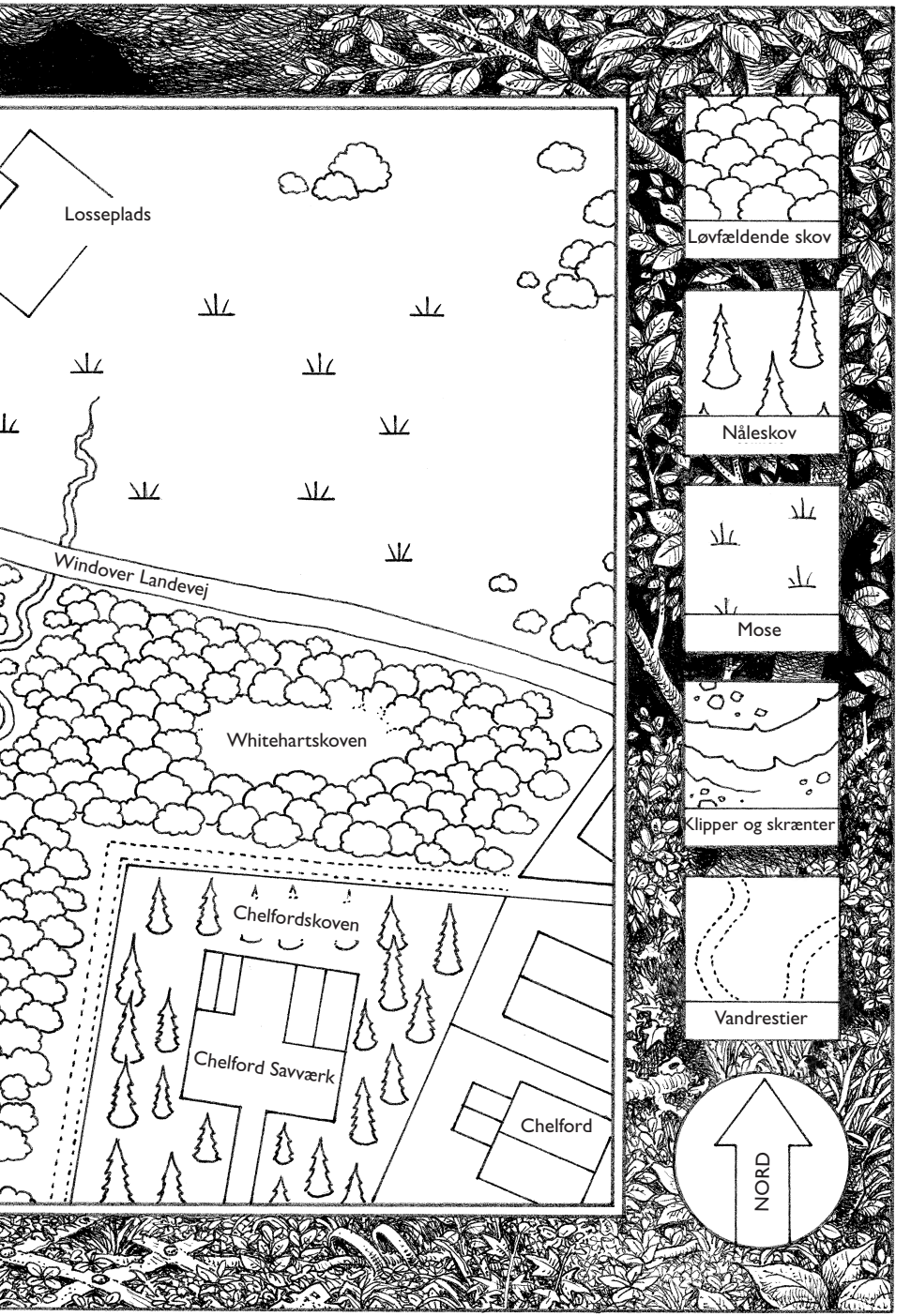
Losseplads
Windover Landevej
Whitehartskoven
Chelfordskoven
Chelford Savværk
Chelford
Løvfældende skov
Nåleskov
Mose
Klipper og skrænter
Vandrestier
NORD

PROLOG

Halvmånen skinnede på granitklipperne og gav dem et sølvagtigt skær. Stilheden blev kun brudt af lyden fra den hurtige, mørke flod og af en sagte hvisken fra træerne i den bagvedliggende skov.

Noget rørte på sig i halvmørket. Alle steder fra kom sorte skygger krybende hen over stenene. Blottede kløer funklede i måneskinnet. Årvågne øjne glimtede som rav. Og så – som på et hemmeligt signal – sprang dyrene på hinanden. Pludselig vrimlede klipperne med kæmpende og skrigende katte!

Midt i mylderet af pels og kløer pressede en tung, mørkstribet kat en rødbrun hankat mod jorden og løftede triumferende hovedet.

„Egehjerte!" knurrede den stribede kat, „hvor vover du at gå på jagt i vores territorium? Solklipperne tilhører Tordenklanen!"

„Efter denne nat vil Solklipperne være Flodklanens domæne, Tigerklo," hvæsede den rødbrune hankat.

Fra flodens bred lød et advarselsskrig, skingert og angstfyldt. „Pas på! Der kommer endnu flere krigere fra Flodklanen!"

Tigerklo vendte sig om og så slanke, våde kroppe stige op af vandet neden for klipperne. De dyngvåde krigere sprang lydløst op ad flodbredden og blandede sig i slaget uden så meget som at ryste vandet af deres pels.

Den stribede kat stirrede skarpt på Egehjerte. „Det kan godt være, at I svømmer som oddere, men du og dine krigere har ikke noget at gøre i denne skov!" Han trak læberne tilbage og blottede sine tænder, alt imens hans modstander kæmpede for at komme fri af hans greb.

Et fortvivlet skrig fra en Tordenklankriger overdøvede kamptum-

melen. En spændstig hankat fra Flodklanen havde presset en brunlig hunkat ned på bugen og snappede nu efter hendes nakke. Vandet fra floden, som han lige havde krydset, dryppede stadig fra hans gab.

Tigerklo hørte skriget og gav slip på Egehjerte. Med et kæmpemæssigt spring skubbede han den fjendtlige kriger væk fra hunkatten. „Hurtigt, Musepels, løb!“ råbte han til hende, inden han vendte sig mod hankatten, som havde angrebet hende. Musepels kom rystende på benene og flygtede med et dybt sår i skulderen.

Tigerklo hvæsede vredt, da krigeren fra Flodklanen rev hans næse til blods. I et kort øjeblik kunne han ikke se noget for blodet, men han kastede sig alligevel frem og bed sig fast i modstanderens bagben. Den fjendtlige kat hvinede og kæmpede sig fri.

„Tigerklo!“ Råbet kom fra en kriger, hvis hale var så rød som en ræv. „Det nytter ikke! Der er for mange modstandere!“

„Nej, Rødhale. Tordenklanen giver aldrig op!“ hylede Tigerklo og sprang hen til Rødhale. „Dette er vores territorium!“ Der løb stadig blod fra hans brede, sorte snude. Han rystede utålmodigt på hovedet, og store, røde bloddråber faldt ned på klipperne.

„Tordenklanen værdsætter dit mod, Tigerklo, men vi kan ikke tåle at miste flere krigere,“ svarede Rødhale indtrængende. „Blåstjerne vil aldrig lade sine krigere kæmpe mod sådan en overmagt. Der kommer en anden lejlighed til at hævne dette nederlag.“ Han så roligt ind i Tigerklos ravfarvede øjne. Så vendte han sig om og sprang op på en klippe ved skovens udkant.

„Tilbage, Tordenklan, tilbage!“ råbte han. Straks kæmpede hans krigere sig fri af modstandernes greb og trak sig hvæsende og knurrende tilbage til Rødhale. Et ganske kort øjeblik virkede Flodklanens katte forvirrede. Var det så nemt at vinde dette slag? Så udstødte Egehjerte et triumferende råb. Hans krigere istemte deres næstkommanderendes sejrshyl.

Rødhale så ned på sine krigere. Han gav et tegn med halen, og kattene fra Tordenklanen stormede ned ad den anden side af Solklipperne og forsvandt imellem træerne.

Tigerklo fulgte som den sidste. Ved skovbrynet standsede han og kastede et blik tilbage på den blodige slagmark. Hans ansigtsudtryk var barskt, og han kneb øjnene sammen, så de blev til smalle sprækker. Så fulgte han efter sin klan og forsvandt ind i den stille skov.

I en forladt lysning sad en gammel, grå hunkat og stirrede på den klare nattehimmel. Omkring sig i skyggerne kunne hun høre de sovende kattes vejrtrækning og puslen i søvne.

En lille hunkat, hvis pels var mønstret som et skildpaddeskjold, trådte med stille, raske skridt ud af en mørk krog.

Den grå kat sænkede hovedet i en hilsen. „Hvordan går det med Musepels?" spurgte hun.

„Hendes sår er dybe, Blåstjerne," svarede den skildpaddefarvede kat og satte sig i det kølige græs. „Men hun er ung og stærk, hun skal nok hurtigt blive rask igen."

„Og de andre?"

„Også de andre vil komme sig hurtigt."

Blåstjerne sukkede. „Hvilket held, at vi denne gang ikke har mistet nogen af vores krigere. Du er en gudbenådet healerkat, Bregneblad." Hun løftede igen ansigtet og iagttog stjernerne. „Jeg er meget foruroliget over nattens nederlag. I hele den tid, jeg har været anfører for Tordenklanen, er den aldrig blevet besejret på sit eget territorium," mumlede hun. „Det er vanskelige tider for vores klan. De nye blades årstid er forsinket i år, og der er blevet født færre unger end ellers. Tordenklanen har brug for flere krigere, hvis den skal overleve."

„Men året er lige begyndt," bemærkede Bregneblad roligt. „Der vil komme flere unger, så snart de nye blade springer ud."

Den grå hunkat trak på de brede skuldre. „Måske har du ret. Men det tager tid at uddanne ungerne til krigere. Hvis vores klan skal forsvare sit territorium, har den brug for nye krigere så hurtigt som muligt."

„Leder du efter svar hos Stjerneklanen?" mjavede Bregneblad blidt og fulgte Blåstjernes øjne op til de funklende stjerner på den mørke nattehimmel.

„I disse tider har vi brug for de gamle krigeres ord til at hjælpe os. Har Stjerneklanen talt til dig?“ spurgte Blåstjerne.

„Ikke i de sidste måner, Blåstjerne.“

Pludselig lyste et stjerneskud op over trækronerne. Det gav et ryk i Bregneblads hale, og hårene langs hendes rygsøjle rejste sig.

Blåstjerne spidsede ører, men forblev stille, imens Bregneblad blev ved med at kigge op på stjernerne.

Efter et kort øjeblik sænkede Bregneblad hovedet og kiggede på Blåstjerne: „Dette var et budskab fra Stjerneklanen,“ mumlede hun. Hendes blik fik et fraværende udtryk. „Kun ild kan redde vores klan.“

„Ild?“ gentog Blåstjerne. „Men alle klaner frygter ilden! Hvordan skulle den kunne redde os?“

Bregneblad rystede på hovedet. „Jeg ved det ikke,“ indrømmede hun. „Men sådan lyder det budskab, som Stjerneklanen har valgt at sende til mig.“

Tordenklanens leder rettede sine klare, blå øjne mod healerkatten. „Du har aldrig taget fejl, Bregneblad,“ mjavede hun. „Hvis Stjerneklanen har talt, så må det være sådan. Ilden vil redde vores klan.“

KAPITEL 1

Det var bælgravende mørkt. Røde kunne mærke, at der var et eller andet i nærheden af ham. Med vidt åbne øjne gennemsøgte den unge hankat underskoven. Stedet var ukendt for ham, men han blev tiltrukket af de sælsomme dufte længere inde i skyggerne. Hans mave knurrede, han var sulten. Han åbnede munden ganske let for bedre at kunne lugte skovens varme dufte. Den mugne lugt fra råddent løv blandede sig med den forførende duft fra et lille pelsdyr.

Pludselig fór noget gråt forbi ham. Røde stod stille og lyttede. Dyret gemte sig mellem bladene mindre end to halelængder fra ham. Han vidste, det var en mus – han kunne tydeligt mærke de hurtige slag fra dens lille hjerte. Han sank og prøvede at undertrykke lydene fra sin rumlende mave. Om kort tid ville hans sult blive stillet.

Langsomt krøb han sammen og gik i angrebsposition. Vinden blæste fra musen og i hans retning, og han vidste derfor, at den ikke havde opdaget ham. En sidste gang forvissede han sig om sit byttes position, så tog han afsæt og sprang frem med så stor styrke, at bladene blev hvirvlet op fra skovbunden.

Musen fór af sted mod et hul i jorden. Men Røde var allerede over den og slyngede den op i luften. Han borede sine knivskarpe kløer i det hjælpeløse dyr og kastede det i en stor bue op i luften og ned på jorden, der var dækket med løv. Musen var fortumlet, men stadig i live. Den forsøgte at undslippe, men Røde greb den igen og slyngede den endnu en gang op, nu lidt længere væk. Det lykkedes musen at tage et par usikre skridt, før Røde indhentede den.

Pludselig hørte Røde en høj lyd og så sig omkring. Musen benyttede sig af dette øjeblik til at frigøre sig fra hans kløer. Røde nåede kun lige at se den skynde sig ind i mørket mellem de snoede rødder på et træ.

Vredt opgav Røde jagten. Han snurrede rundt, og hans grønne øjne skinnede blankt, mens han prøvede at finde frem til den støjkilde, der havde frataget ham hans bytte. Den raslende lyd lød mere og mere bekendt. Røde missede med øjnene og slog dem til sidst op.

Skoven var forsvundet. Han lå sammenrullet i sin kurv, midt i et varmt og dårligt udluftet køkken. Månelyset trængte igennem vinduerne og kastede skygger på det glatte, hårde gulv. Lyden kom fra små, hårde kugler af tørfoder, der blev hældt i hans madskål. Det hele havde bare været en drøm!

Røde løftede hovedet lidt og lagde sin kind på kurvens side. Halsbåndet gned ubehageligt mod hans hals. I drømmen havde han fornemmet et køligt luftstrejf på det sted, hvor halsbåndet plejede at gnave i hans pels. Røde rullede om på ryggen og smagte lidt længere på sin drøm. Han kunne stadig lugte musen. Nu havde han haft drømmen tre gange siden fuldmåne, og hver gang var musen undsluppet hans greb.

Han slikkede sig om munden, men fra sin kurv kunne han kun sanse den kedelige lugt fra foderet. Hans ejere fyldte altid skålen op, inden de gik i seng. Den støvede lugt fordrev de varme dufte fra hans drøm. Alligevel knurrede hans mave af sult, og Røde strakte sig og luntede gennem køkkenet hen til sin aftensmad. Maden var tør og smagte ikke rigtig af noget. Modvilligt sank Røde endnu en mundfuld af den. Så vendte han sig bort fra madskålen og maste sig ud igennem kattelemmen i håb om, at den friske luft i haven ville føre ham tilbage til hans drøm.

Udenfor lyste månen. Det regnede blidt. Røde gik ned gennem den velplejede have og fulgte den stjernebeskinnede grusvej. Han mærkede de kolde, skarpe småsten under sine poter. Han besørgede under en stor busk med tunge, purpurfarvede blomster, hvis vamle,

sødlige duft fyldte den fugtige luft omkring ham. Han vred overlæben for at fordrive lugten fra sine næsebor.

Bagefter lagde Røde sig til rette på en stolpe i hegnet, som afgrænsede hans have udadtil. Det var et af hans yndlingssteder, fordi han både kunne se ind i de tilstødende haver, men også over til den tætte, grønne skov på den anden side af hegnet.

Det var holdt op med at regne. Bag ham lå den tætklippede græsplæne badet i måneskinnet, men skoven på den anden side af hegnet var fuld af skygger. Røde strakte hovedet frem og indsnusede den fugtige luft. Hans hud var varm og tør under den tykke, røde pels, selv om han kunne mærke regndråbernes vægt på hårene.

Han hørte sine ejere, der kaldte en sidste gang på ham fra bagdøren. Hvis han gik over til dem nu, ville de hilse ham velkommen med venlige ord og kærtegn og lade ham sove i deres seng, hvor han ville rulle sig sammen og smyge sig spindende ind i den lille hule bag et bøjet knæ.

Men denne gang overhørte Røde sine ejeres stemmer og rettede igen sin opmærksomhed mod skoven. Træernes skarpe duft var blevet friskere efter regnen.

Pludselig prikkede det i pelsen på hans ryg. Var der noget, der rørte sig derude? Var der nogen, der holdt øje med ham? Røde stirrede intenst, men det var umuligt at se noget i mørket eller opfange andre dufte end træernes. Dristigt løftede han hagen, rejste sig og strakte sine lemmer, gjorde sine ben lange og bøjede sin ryg, idet han med hver pote hagede sig fast i et hjørne af stolpen. Han lukkede øjnene og indåndede endnu en gang skovduften, der som et løfte trak ham nærmere og ind i de hviskende skygger. Han spændte musklerne og krøb sammen et kort øjeblik. Så sprang han letfodet ned i det høje græs på den anden side af hegnet. Da han landede, genlød lyden fra den lille klokke på hans halsbånd i den stille nat.

„Hvor skal du hen, Røde?“ mjavede en kendt stemme bag ham.

Røde så op. En ung, sorthvid kat balancerede kejtet på hegnet.

„Hej, Pjuske,“ sagde Røde.

„Du har da forhåbentlig ikke tænkt dig at gå ind i skoven, vel?“ Pjuske spærrede sine ravfarvede øjne op.

„Bare lige for at kigge lidt,“ lovede Røde, mens han vred sig forlegent.

„Jeg ville aldrig gå derind. Der er farligt!“ Pjuske rynkede næsen af lutter ubehag. „Felix har fortalt, at han engang gik ind i skoven.“ Han løftede hovedet og pegede med næsen over de mellemliggende rækker af hegn mod den have, hvor Felix boede.

„Den gamle, fede kat har da aldrig været inde i skoven!“ sagde Røde hånligt. „Efter sin tur til dyrlægen er han næppe kommet ud af sin egen have. Alt, hvad han ønsker, er at spise og sove.“

„Men det passer. Han fangede en rødkælk dér!“ insisterede Pjuske.

„Så var det i hvert fald, før han var hos dyrlægen. Nu beklager han sig endda over fuglene, fordi de forstyrrer hans middagslur.“

„Nå, men uanset hvad,“ fortsatte Pjuske og valgte at overhøre foragten i Rødes mjaven, „så fortalte Felix, at der var alle mulige slags farlige dyr derude. Kæmpestore vildkatte, som spiser levende harer til morgenmad og bruger gamle knogler til at slibe deres kløer på!“

„Jeg skal jo bare se mig lidt omkring,“ mjavede Røde. „Jeg bliver ikke væk længe.“

„Nå, nu har jeg i hvert fald advaret dig!“ spandt Pjuske. Den sorthvide kat vendte sig om og hoppede fra hegnet ned i sin egen have.

Røde satte sig ned i det grove græs på den anden side af hegnet. Han slikkede sig nervøst på skulderen og tænkte over, hvor megen sandhed der mon var i Pjuskes sladder.

Pludselig blev hans opmærksomhed fanget af et lille dyr, der smuttede ind i en brombærbusk.

Instinktivt krøb han sammen. Langsomt bevægede han sig gennem underskoven, idet han sagte satte den ene pote foran den anden. Med spidse ører, udspilede næsebor og uden at blinke nærmede han sig det lille dyr. Han kunne nu tydeligt se det sidde mellem de tornefulde grene og gnave på en kogle, som det holdt fast i med begge poter. Det var en mus.

Han rokkede bagdelen fra side til side og gjorde sig klar til spring.

Han holdt vejret for at forhindre den lille klokke i at ringe igen. En bølge af ophidselse strømmede igennem hans krop og fik hans hjerte til at hamre. Dette var endnu bedre end i hans drømme! Så hørte han pludselig lyden af visne blade og grene, der knækkede, og sprang op. Hans klokke ringede forræderisk, og musen pilede dybere ind i virvaret af brombærbuskens grene.

Røde stod bomstille og så sig omkring. Han fik øje på den hvide spids på en rød, busket hale, som gled gennem en bunke høje bregner foran ham. Samtidig opfangede han en stærk, fremmed lugt, helt sikkert fra en kødæder, men ikke fra hverken en kat eller en hund. Røde havde glemt musen og iagttog nysgerrigt den røde hale. Han ville se mere af den.

Alle hans sanser var skærpede, da han sneg sig frem. Så opfangede han en anden lyd. Den kom bagfra, men lød dæmpet og fjern. Han drejede sine ører tilbage for at kunne fornemme lyden bedre. *Trin fra poter?* overvejede han, mens han fastholdt blikket på den underlige røde pels og blev ved med at liste sig tættere på den.

Det var først, da den svage raslen bag ham blev til en høj lyd, der hastigt kom nærmere, at han forstod, at han var i fare.

Dyret ramte ham som en eksplosion, og Røde blev slynget ind i en bunke brændenælder. Han hylede og vred sig i et forsøg på at slippe af med angriberen, som havde haget sig fast på hans ryg med sine uhyggeligt skarpe kløer. Røde følte spidse tænder trænge ind i sin nakke. Han snoede sig og sprællede med hele kroppen fra knurhårene til halen, men kunne ikke komme fri. I et kort øjeblik følte han sig hjælpeløs, så stivnede han. Han traf en rask beslutning og rullede om på ryggen. Han vidste instinktivt, hvor farligt det var at blotte sin bløde mave, men det var hans eneste chance.

Han var heldig – hans kneb syntes at virke. Han hørte et „hhuuffff" under sig, da luften blev presset ud af angriberens lunger. Røde slog voldsomt om sig og kunne til sidst kæmpe sig fri. Uden at se sig tilbage løb han i retning af sit hjem.

Lyden af hurtige poter bag ham fortalte Røde, at angriberen havde optaget forfølgelsen. Selv om rifterne under pelsen smertede, beslut-

tede Røde, at han hellere ville vende sig om og kæmpe end at blive overfaldet bagfra endnu en gang. Han bremsede op, snurrede rundt og så sin forfølger i øjnene.

Det var en kattekilling ligesom ham selv. En kattekilling med en tyk, lodden, grå pels, stærke ben og et bredt ansigt. Straks lugtede Røde, at det var en han, og fornemmede styrken i de robuste skuldre under den bløde pels. I det samme stødte killingen ind i Røde med fuld fart og faldt fortumlet om på jorden, overrumplet af Rødes bratte vending. Sammenstødet fik Røde til at miste vejret et kort øjeblik og gjorde ham usikker på benene. Han genvandt hurtigt fodfæstet, krummede ryggen, rejste sin orange pels og gjorde sig klar til at springe på den anden killing. Men hans modstander satte sig bare op og begyndte at slikke en forpote uden det mindste tegn på angrebslyst!

Røde følte sig underligt skuffet. Hver en tomme af hans krop var spændt og kampklar.

„Halløj, lille kælekat!" mjavede den gråpelsede glad. „Du kæmpede ikke så ringe af en tam killing at være!"

Røde forblev vagtsom og overvejede, om han alligevel skulle gå til angreb. Men så kom han i tanke om, hvilken kraft der havde været i killingens poter, da han havde holdt ham nede. Han løsnede sine muskler og slappede af i ryggen.

„Og jeg vil kæmpe mod dig igen, hvis det bliver nødvendigt!" knurrede han.

„Jeg hedder Gråpote," fortsatte killingen uden at kommentere Rødes trussel. „Jeg træner til at blive kriger i Tordenklanen."

Røde tav. Han forstod ikke helt, hvad denne Gråpote mjavede om, men han fornemmede klart, at faren var drevet over. Han skjulte sin forvirring ved at bøje sig frem og slikke sin forpjuskede brystpels.

„Hvad laver en kælekat som dig herude i skoven? Ved du ikke, at her er farligt?" spurgte Gråpote.

„Hvis du er det mest farlige, som skoven har at byde på, tror jeg nok, at jeg kan klare mig," bluffede Røde.

Gråpote så kort op på ham, og hans store, gule øjne blev smalle. „Jeg er skam langt fra det farligste. Havde jeg bare været halvvejs til at

blive kriger, ville jeg have tilføjet en ubuden gæst som dig nogle helt anderledes dybe sår."

Røde blev en smule skræmt af de ildevarslende ord. Hvad mente denne kat mon med „ubuden gæst"?

„Nå, men jeg syntes ikke, det var det værd at såre dig," mjavede Gråpote, mens han benyttede sine skarpe tænder til at fjerne en tot græs, der havde sat sig fast mellem hans kløer. „Det er jo tydeligt, at du ikke er fra en af de andre klaner."

„Andre klaner?" gentog Røde forvirret.

Gråpote hvæsede utålmodigt. „Du må da have hørt om de fire krigerklaner, der har deres territorier her i området! Jeg hører til Tordenklanen. De andre klaner prøver hele tiden at stjæle bytte fra vores territorium, især Skyggeklanen. *De* er så bidske, at de ville have revet dig i stykker og stumper uden først at have stillet dig et eneste spørgsmål."

Gråpote hvæsede vredt og fortsatte: „De kommer og tager bytte, som med rette tilkommer os. Det er Tordenklankrigernes opgave at holde dem ude af vores territorium. Når jeg er færdig med min uddannelse, bliver jeg så farlig, at de andre klaner vil ryste i deres loppebefængte pelse. De vil ikke vove at nærme sig mig!"

Rødes øjne blev smalle. Dette måtte være en af de vildkatte, som Pjuske havde advaret ham om! De levede vildt i skovene, jagede og kæmpede mod hinanden om hver eneste sølle madrest. Alligevel var Røde ikke bange. Tværtimod følte han frem for alt beundring for denne selvbevidste killing. „Så er du altså ikke kriger endnu?" spurgte han.

„Troede du, jeg var det?" spandt Gråpote stolt og rystede på sit brede, pelsede hoved. „Det tager lang tid, før jeg bliver til en rigtig kriger. Først må jeg gennemgå en uddannelse. Killinger skal være seks måner gamle, før de overhovedet kan gå i gang med træningen. I aften er jeg for første gang ude som lærling."

„Men hvorfor finder du dig ikke en ejer med et hyggeligt hjem i stedet for? Så ville dit liv være meget nemmere," prøvede Røde. „Der findes mange husfolk, som gerne vil tage imod en killing som dig. Det eneste, du behøver, er at sætte dig et sted, hvor de kan iagttage dig i nogle dage, og se sulten ud –"

„Og så vil de give mig tørfoder, som ligner harelort, og vælling!“ afbrød Gråpote ham. „Aldrig i livet! Jeg kan ikke komme i tanke om noget, der er værre end at være en kælekat! De er ikke andet end tobenenes legetøj. Spise foder, der ikke engang ligner mad, besørge i en grusbakke, stikke næsen ud, når man får lov af tobenene? Det er da ikke noget liv! Ude i skovene er livet vildt, og det er frit. Vi kommer og går, som vi selv vil.“

Han sluttede sin tale med en stolt hvæsen og mjavede så lidt ondskabsfuldt: „Så længe du ikke har smagt en friskdræbt mus, ved du ikke, hvad det vil sige at leve. Har du nogensinde smagt mus?“

„Nej,“ indrømmede Røde forsigtigt. „Ikke endnu.“

„Du vil nok aldrig forstå det.“ Gråpote sukkede. „Du er ikke født vild. Det gør en kæmpe forskel. Man skal være født med krigerblod i årerne og følelsen af vinden i sine knurhår. Killinger, som bliver født i tobenenes reder, kan aldrig føle det samme.“

Røde huskede tilbage på den følelse, han havde haft i sin drøm. „Det passer ikke!“ protesterede han opbragt.

Gråpote svarede ham ikke. Han havde været i gang med at slikke sig, men stivnede midt i bevægelsen med den ene pote løftet og vejrede. „Jeg kan lugte katte fra min klan,“ hvæsede han. „Du må hellere forsvinde. De vil ikke synes om, at du er på jagt i vores territorium!“

Røde så sig omkring og kunne ikke forstå, hvordan Gråpote kunne vide, at der var andre katte i nærheden. Han kunne ikke mærke nogen forandring i den bladduftende brise. Men han kunne fornemme en stor nervøsitet i Gråpotes stemme, og hårene rejste sig på hans ryg.

„Hurtigt!“ hvæsede Gråpote endnu en gang. „Løb!“

Røde gjorde sig klar til at springe ind i buskene, men vidste ikke, hvilken retning han skulle vælge.

Det var for sent. Han hørte en mjaven bag sig, fast og truende.

„Hvad foregår der her?“

Røde vendte sig om og fik øje på en stor, grå hunkat, som kom gående majestætisk ud af underskoven. Hun var pragtfuld. Hvide hår omkransede hendes snude, og et grimt ar delte pelsen på hendes skuldre, men hendes bløde, grå pels skinnede som sølv i månelyset.

„Blåstjerne!“ Gråpote krøb sammen ved siden af Røde, og hans øjne blev smalle. Han krøb endnu mere sammen, da en anden kat – en smuk hankat med gyldne striber – fulgte den grå kat ud i lysningen.

„Du burde ikke opholde dig så tæt på tobenenes sted, Gråpote!“ knurrede den stribede hankat vredt med smalle øjne.

„Det ved jeg godt, Løvehjerte, jeg er ked af det.“ Gråpote så ned på sine poter.

Røde gjorde som Gråpote og krøb sammen, indtil han nærmest gik i ét med skovbunden. Det rykkede i hans ører af anspændthed. Disse katte udstrålede en styrke, som han aldrig havde oplevet hos nogen af sine venner fra haverne. Måske var der alligevel noget om det, som Pjuske havde advaret ham imod.

„Hvem er det?“ spurgte hunkatten.

Røde krympede sig, da hun så på ham. Det indtrængende blik fra hendes blå øjne gjorde, at han følte sig endnu mere sårbar.

„Han er ikke nogen trussel,“ mjavede Gråpote hurtigt. „Han er ikke en fremmed klankriger, kun en tobenskilling, som bor langt fra vores territorium.“

Kun en tobenskilling! Ordene gjorde Røde rasende, men han holdt sig tilbage. Han kunne se på det advarende udtryk i Blåstjernes blik, at hun havde iagttaget vreden i hans øjne, og han kiggede væk.

„Dette er Blåstjerne, hun er anfører af vores klan!“ hviskede Gråpote. „Og Løvehjerte. Han er min mentor. Mentor betyder, at han underviser mig i at blive kriger.“

„Tak for præsentationen, Gråpote,“ mjavede Løvehjerte køligt.

Blåstjerne blev ved med at stirre på Røde. „Du kæmper godt af en tobenskilling at være,“ nikkede hun.

Røde og Gråpote kiggede forvirret på hinanden. Hvor vidste hun det fra?

„Vi har iagttaget jer begge,“ fortsatte Blåstjerne, som om hun havde læst deres tanker. „Vi var nysgerrige efter at se, hvad du ville stille op med en fremmed, der trænger ind på vores territorium, Gråpote. Du angreb ham modigt!“

Gråpote blev tydeligvis glad over Blåstjernes rosende ord.

„Sæt jer op, begge to!“ Blåstjerne kiggede på Røde. „Også dig, kælekat.“ Røde rettede sig op med det samme og blev ved med at se hende i øjnene, da hun talte til ham.

„Du reagerede fint på angrebet, kælekat. Gråpote er stærkere end dig, men du brugte din forstand til at forsvare dig med. Og da han forfulgte dig, vendte du dig om og mødte ham ansigt til ansigt. Denne adfærd har jeg aldrig før set hos en kælekat!“

Røde blev overrumplet af denne uventede ros, men nåede at nikke taknemmeligt. Blåstjernes næste ord forbavsede ham endnu mere.

„Jeg har været spændt på at se, hvordan du ville klare dig herude, langt væk fra tobenenes sted. Vi patruljerer regelmæssigt denne grænse, og derfor har jeg ofte set dig sidde på hegnet i dit skel og stirre over på skoven. Og nu har du endelig fundet mod til at plante dine poter her.“ Blåstjerne så tankefuldt på Røde. „Det virker, som om du har naturlige jagtevner. Og et skarpt blik! Hvis ikke du havde tøvet så længe, havde du fået fat i den mus.“

„Tro… tror du virkelig?“ stammede Røde.

Nu tog Løvehjerte ordet. Hans dybe mæle var respektfuld, men indtrængende. „Blåstjerne, dette er en *kælekat*. Han burde ikke jage på Tordenklanens territorium. Send ham hjem til hans toben!“

Løvehjertes afvisende ord skar som en kniv i Røde.

„Sende mig hjem?“ mjavede han utålmodigt. Blåstjernes ord havde opfyldt ham med stolthed. Hun havde lagt mærke til ham. Han havde gjort indtryk på hende. „Jeg er jo kun kommet her for at fange en mus eller to. Der er sikkert mad nok til alle.“

Blåstjerne havde drejet hovedet opmærksomt mod Løvehjerte. Nu vendte hendes blik straks tilbage til Røde. Hendes blå øjne var opfyldt af vrede. „Der er aldrig mad nok,“ hvæsede hun. „Hvis ikke du havde sådan et bekvemt, forkælet liv, ville du vide bedre!“

Røde var målløs over Blåstjernes pludselige vrede, men han behøvede bare at kigge ganske kort over på Gråpotes chokerede ansigt for at forstå, at han havde talt over sig. Løvehjerte stillede sig ved siden af sin anfører. Begge krigere tårnede sig nu op over Røde. Han så ind i Blåstjernes truende øjne, og al hans stolthed fordampede som dug for

solen. Dette var ikke forkælede hyggekatte, som man kunne finde ved et lunt ildsted, men hårde, sultne katte, som efter al sandsynlighed ville afslutte, hvad Gråpote havde begyndt.

KAPITEL 2

„Hvad har du at sige til det?“ hvæsede Blåstjerne. Hendes ansigt var nu kun en muselængde fra Røde. Løvehjerte tårnede sig stadig tavst op over ham.

Røde lagde ørerne tilbage og krøb sammen under den gyldne krigers kolde blik. Det prikkede ubehageligt i hans pels. „Jeg er ikke nogen trussel for jeres klan,“ mjavede han, mens han kiggede ned på sine skælvende poter.

„Hvis du tager vores føde, så truer du vores klan,“ hvislede Blåstjerne. „Du har i forvejen rigeligt med mad i din tobensrede. Du kommer her kun for at jage for sjov, mens vi jager for at overleve.“

Sandheden i krigerdronningens ord ramte Røde, som om han blev stukket af torne, og pludselig forstod han hendes vrede. Han holdt op med at ryste, satte sig op og rejste ørerne igen. Han løftede blikket mod hende. „Jeg har aldrig før tænkt over det på den måde. Jeg er ked af det,“ mjavede han alvorligt. „Jeg vil aldrig mere gå på jagt her.“

Blåstjernes nakkehår lagde sig ned igen, og hun gjorde tegn til Løvehjerte om at træde et skridt tilbage. „Du er en usædvanlig lille kælekat, Røde,“ udbrød hun.

Det gav et ryk i Rødes ører, da han hørte Gråpote sukke af lettelse. Han mærkede anerkendelsen i Blåstjernes stemme og så, at hun vekslede et sigende blik med Løvehjerte. Røde blev nysgerrig. Hvad foregik der mellem de to krigere? Roligt spurgte han: „Er det virkelig så vanskeligt at overleve her?“

„Vores territorium dækker kun en del af skoven,“ svarede Blåstjer-

ne. „Vi kæmper med andre klaner om det, vi har. Desuden er byttet magert i år, fordi de nye blades årstid er forsinket."

„Er jeres klan meget stor?" spurgte Røde med vidt åbne øjne.

„Stor nok," svarede Blåstjerne. „Vi kan klare os på vores territorium, men vi har intet bytte i overskud."

„Vil det sige, at I alle sammen er krigere?" mjavede Røde. Blåstjernes forsigtige svar gjorde ham mere og mere nysgerrig.

Nu var det Løvehjerte, der svarede. „Nogle er krigere. Nogle er for unge eller for gamle til at gå på jagt, andre har travlt med at passe killingerne."

„Men I lever i fællesskab og deles om jagtbyttet?" mumlede Røde med ærefrygt i stemmen. Han følte sig lidt skyldig, når han tænkte på sit eget nemme og egoistiske liv.

Blåstjerne kiggede atter på Løvehjerte. Den stribede hankat mødte roligt hendes blik. Til sidst så hun igen på Røde og mjavede: „Måske skulle du finde ud af alt dette selv. Kunne du tænke dig at slutte dig til Tordenklanen?"

Røde tabte mælet af lutter overraskelse.

Blåstjerne fortsatte: „Hvis du vælger at gøre det, vil du kunne træne sammen med Gråpote og blive klankriger."

„Men kælekatte kan ikke blive krigere!" udbrød Gråpote. „De har ikke krigerblod i årerne!"

En skygge af sørgmodighed lagde sig over Blåstjernes øjne. „Krigerblod," gentog hun med et dybt suk. „Der er blevet spildt for meget af det i den seneste tid."

Blåstjerne tav, og Løvehjerte tog ordet: „Blåstjerne tilbyder dig kun en uddannelse, killing. Der er ingen garanti for, at du kommer til at fungere som kriger. Måske viser det sig at være for svært for dig. Når alt kommer til alt, er du vant til et komfortabelt liv."

Løvehjertes ord irriterede Røde. Han drejede hovedet for at se på den stribede hankat. „Hvorfor tilbyder I så overhovedet at uddanne mig?"

Men han fik svaret af Blåstjerne. „Jeg kan godt forstå, at du vil

kende vores motiver, unge kat. Sagen er, at Tordenklanen har brug for flere krigere."

„Du må forstå, at Blåstjerne giver dig dette tilbud efter tunge overvejelser," sagde Løvehjerte advarende. „Hvis du vil træne sammen med os, må vi optage dig i klanen. Enten skal du leve med os og respektere vores skikke, eller du må gå tilbage til dit tobenshjem og aldrig vende tilbage hertil. Du kan ikke vælge et liv, hvor du har en pote i hver lejr."

En kølig brise fik bladene i underskoven til at skælve og purrede op i Rødes pels. Han gøs, ikke af kulde, men af ophidselse over alle de muligheder, der pludselig åbnede sig foran ham.

„Overvejer du, om det kan betale sig at opgive dit bekvemme liv som kælekat?" spurgte Blåstjerne venligt. „Men forstår du, hvilken pris du kommer til at betale for at beholde varmen og den gode mad?"

Røde så usikkert på hende. Det var rigtigt, at hans møde med disse katte havde vist ham, hvor nemt og behageligt hans eget liv var.

„Jeg kan se, at du stadig er en hankat, selv om tobensdunsten hænger i din pels," tilføjede Blåstjerne.

„Hvad mener du – *stadig* er en hankat?"

„Dine toben har endnu ikke taget dig hen til afskæreren," mjavede Blåstjerne alvorligt. „Ellers ville du være helt anderledes nu. Sikkert ikke så interesseret i at slås med en klankat!"

Røde var forvirret. Han kom pludselig i tanke om Felix, som var blevet fed og doven efter sit besøg hos dyrlægen. Var det det, Blåstjerne mente, når hun talte om „afskæreren"?

„Klanen vil næppe være i stand til at give dig den mad og varme, som du er vant til," fortsatte Blåstjerne. „I årstiden uden blade kan nætterne i skoven være ganske hårde. Klanen vil kræve stor loyalitet og hårdt arbejde af dig. Om nødvendigt skal du forsvare klanen med dit eget liv. Og der er mange sultne maver at mætte. Men du får meget igen. Du bliver ved med at være en rigtig hankat. Du bliver uddannet i vildnissets levevis. Du vil opdage, hvad det vil sige at være en ægte kat. Du vil altid være omsluttet af klanens styrke og fællesskab, også når du går på jagt alene."

Røde var ør i hovedet. Det lod til, at Blåstjerne tilbød ham det liv,

som han så mange gange havde drømt om, og som havde virket så fristende, men ville han kunne leve sådan i virkeligheden?

Løvehjerte afbrød hans tanker. „Kom, Blåstjerne, lad os ikke spilde mere af vores tid her. Vi skal slutte os til den anden patrulje ved højmåne. Tigerklo undrer sig sikkert allerede over, hvor vi er blevet af." Han rejste sig og slog forventningsfuldt med halen.

„Vent," mjavede Røde. „Må jeg tænke over jeres tilbud?"

Blåstjerne så lidt på ham og nikkede til sidst. „Løvehjerte vil vente på dette sted i morgen ved højsol," sagde hun. „Så kan du overbringe ham dit svar."

Blåstjerne mumlede en lavmælt ordre, og de tre katte vendte sig om og forsvandt i underskoven.

Røde missede med øjnene. Ophidset og usikker så han ud over bregnerne, som omgav ham, op gennem løvtaget og mod stjernerne, som funklede fra den klare nattehimmel.

Lugten fra klankattene hang stadig tungt i aftenluften. Og da Røde vendte sig om og begyndte at gå hjemad, havde han en underlig følelse af at blive trukket tilbage, ind i skovens dyb.

Det prikkede behageligt i hans pels i den lette brise, og de raslende blade syntes at hviske hans navn i skyggerne.

Fire klaner – én skæbne

Katten Røde kan godt lide at snuse omkring i skoven. En dag bliver han overfaldet af en vildkat, som viser sig at tilhøre en klan af katte, der lever frit i skoven.

Røde klarer sig så godt i kampen, at han bliver tilbudt at blive medlem af den vilde kats klan, Tordenklanen. Den har brug for forstærkning til at samle bytte og forsvare sine jagtområder.

Røde får navnet Ildpote og går i lære som jæger og kriger. Han lærer at klare sig i den frie natur, og han hører om de tre andre klaner, der har delt skoven mellem sig: Skyggeklanen, Vindklanen og Flodklanen.

Men freden i skoven er brudt. Skyggeklanen har jaget Vindklanen på flugt for at stjæle bytte på dens område. Nu truer den også Flodklanen og Tordenklanen.

Ildpote ledsager sin anfører, Blåstjerne, til Månestenen for at søge råd hos Stjerneklanen, som er alle klankattes forfædre. Men kan de nå hjem, inden Skyggeklanen angriber? Og kan Ildpote og de andre lærlinge stille noget op i en kamp mod skovens mest frygtede krigere?

UD I VILDNISSET er det første bind i den spændende serie om KRIGERKATTENE.

Glæd dig til den spændende fortsættelse om KRIGERKATTENE i bind 2: ILD OG IS

SOHN

ISBN 978-87-7122-019-3

9788771 220193

WWW.SOHN.DK